

E D I T U R A   S C R I P T U M ®

6ORE
ÎNTR-O VINERI

De același autor,
la Editura Scriptum au mai apărut:

6 ore într-o Vineri

*Ai fost creat
pentru acest moment
Ajutorul este aici
Asemenea lui Isus
Calmul din mijlocul furtunii
Când Dumnezeu îți șoptește numele
Despre viață
Dumnezeu nu renunță
niciodată la tine
Fără teamă
Fiecare zi merită o șansă
Harul
Isus
Înainte de amin
În rolurile principale, vol. 1
În rolurile principale, vol. 2
În staul*

*Îndrăznește să trăiești
Înfruntă-ți uriașii
La Calvar
Nu ești niciodată singur
Nu-i de mirare că e numit
Mântuitorul
Miracolul din Betleem
Nu te îngrijora
Nu totul se învâрте
în jurul meu
3:16 Numerele speranței
O dragoste care merită dăruită
Pe urmele Mântuitorului
Poți să treci și peste asta
Povestea lui Dumnezeu, povestea ta
Salvatorul de lângă tine
Speranță de neclintit
Zile glorioase*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LUCADO, MAX

Șase ore într-o Vineri / Max Lucado. – Oradea : Scriptum, 2025

ISBN 978-606-031-277-2

6 ORE ÎNTR-O VINERI

*Implicațiile jertfei
lui Isus asupra vieții tale*

MAX LUCADO

Editura Scriptum®
Oradea

Originally published in U.S.A. under the title
Six Hours One Friday
by Thomas Nelson, a registered trademark of
HarperCollins Christian Publishing, Inc., Nashville, TN
© 2004 by Max Lucado
All Rights Reserved.
Published by arrangement with HarperCollins Christian Publishing, Inc.

Ediția în limba română, publicată cu permisiune, sub titlul
6 ore într-o Vineri
de Max Lucado

© 2025 Editura Scriptum®
str. Simion Bărnuțiu nr. 2, 410204 Oradea – Bihor
Tel./Fax/Robot: 0259-457.428
E-mail: scriptum@scriptum.ro
Pagina web: WWW.SCRIPTUM.RO

Toate drepturile rezervate asupra prezentei ediții în limba română.
Prima ediție în limba română.

Cu excepția situațiilor când se specifică altfel, citatele biblice sunt preluate
din traducerea NTR – Noua traducere a Bibliei în limba română.
Citatele biblice notate VDC provin din traducerea Dumitru Cornilescu revizuită.
Alte traduceri în limba engleză ale Bibliei folosite: JB – Jerusalem Bible, NCV – New
Century Version, NLT – New Living Translation, TLB – The Living Bible.

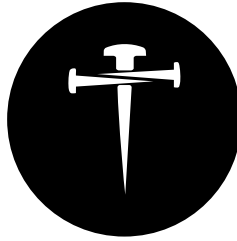
*Orice reproducere sau selecție de texte din această carte
este permisă doar cu aprobarea în scris a Editurii Scriptum, Oradea.*

ISBN (tipărit) 978-606-031-277-2
ISBN (e-book) 978-606-031-278-9

Tiparul executat în U.E.

*Pentru
Jacquelin, Joan și Dee
din partea frățiorului vostru*

CUPRINS

<i>Mulțumiri</i>	9
<i>Introducere</i>	11
1. Alerte de uragane	15

PUNCTUL DE ANCORARE #1 VIAȚA MEA NU ESTE ÎN ZADAR

2. Soluția lui Dumnezeu pentru oboseală	27
3. Două pietre funerare	31
4. Dovada vie.	41
5. Torțe aprinse și promisiuni vii.	45
6. Mesaje angelice	51
7. Nu uita	57

PUNCTUL DE ANCORARE #2 EȘECURILE MELE NU SUNT FATALE

8. Greșeli fatale	67
9. Cristo Redentor.	71

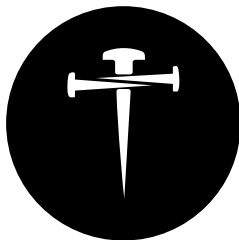
10.	Pocalul din aur.	79
11.	Vino acasă.	85
12.	Peștele și cascada.	95
13.	Darul din ceasul al unsprezecelea.	99

PUNCTUL DE ANCORARE #3
MOARTEA MEA NU ESTE SFÂRȘITUL

14.	Dumnezeu vs. moartea.	105
15.	Realitate sau fantezie?	109
16.	Scânteia din veșnicie.	113
17.	„Lazăre, ieși afară!”	123
18.	Sărbătoarea.	129
19.	Ultima privire.	133

<i>Ghidul cititorului</i>	139
-------------------------------------	-----

MULȚUMIRI

Această carte a fost începută de o parte a Ecuatorului și terminată de cealaltă parte. Trebuie să le mulțumesc oamenilor din ambele părți.

Creștinilor din Rio de Janeiro, Brazilia – vă mulțumesc pentru cei cinci ani palpitanți. Vă mulțumesc pentru tot!

Creștinilor din Oak Hills – credința și devotamentul vostru sunt inspiratoare.

Lui Jim Toombs, Mike Cope, Rubel Shelly, Randy Mayeux și Jim Woodroof – apreciez cuvintele calde și sfaturile bune.

Lui Ron Bailey – mi-ai dat sfatul potrivit întotdeauna. Îți mulțumesc.

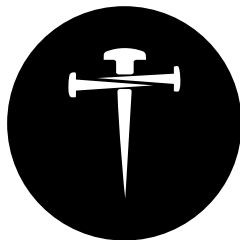
Editorului meu neobosit, Liz Heaney – nu știu cum faci, dar știu cum să transformi un cărbune într-un diamant.

Secretarei mele, Mary Stain – ce ne-am face fără tine la cârmă? Îți mulțumesc pentru că ai dactilografiat la nesfârșit...

Lui Marcelle Le Gallo și Kathleen McCleery – vă mulțumesc pentru că ați făcut munca lui Mary, astfel încât ea să poată face munca mea.

Și mulțumiri speciale soției mele, Denalyn – mă faci să ard de nerăbdare să vin acasă în fiecare zi.

INTRODUCERE

Milioane de oameni au văzut urmele pașilor lui Neil Armstrong pe suprafața neexplorată a Lunii. Mii de oameni s-au uitat cum primul soldat american a lăsat o urmă în noroiul Normandiei. Zeci de oameni au fost martorii debarcării lui Columb pe plaja nisipoasă a unei lumi noi.

Dar a observat cineva momentul în care picioarele încălțate cu sandale ale Nazarineanului au ieșit din atelier și s-au îndreptat spre cruce?

După ce Și-a scos șorțul de lucru și Și-a pus deoparte uneltele, El a ieșit din umbra atelierului de tâmplărie în lumina soarelui și Și-a început călătoria solitară. În următorii trei ani, Isus avea să meargă mult și să facă nenumărate drumuri, dar urmează-I urmele pașilor prin nisipurile Galileei sau pe străzile Ierusalimului, urmează-I traseul prin deșertul arid al Mării Moarte sau pe străzile pietruite din Filipi, și vei observa un adevăr fascinant. Fiecare paș pe care îl făcea Îl ducea mai aproape de cruce. Fiecare apus de soare Îl găsea cu un pas mai aproape de momentul crucii.

Isus a umblat prin spitalele și sanatoriile din vremea Lui – dar nu a rămas acolo.

A frecventat lăcașurile de închinare. Dar nu a rămas acolo.

A urmat calea slujirii. Când ucenicii erau în mijlocul furtunii, Isus i-a salvat. Când mulțimile au fost înfometate, El le-a hrănit. Când nuntașii au avut nevoie de vin, El le-a dat. Isus a activat pe câmpul slujirii, dar nu a rămas acolo.

El a intrat și în sala de clasă a instruirii. Urmașii Lui L-au numit „Învățător”. Unul dintre biografii Lui a scris că Isus „învăța în toate zilele pe norod în Templu” (Luca 19:47 VDC). Învățătura practică a lui Isus a schimbat mai multe vieți decât a făcut oricare alt învățător. Isus ar fi putut să-Și petreacă toată viața în acea sală de clasă. Dar nu a făcut asta. Nu a rămas acolo.

Și nici nu a rămas în grădina rugăciunii. Nu o dată, ucenicii s-au trezit și au văzut că patul Lui era gol și că Isus era pe genunchi. El S-a rugat. S-a rugat în apropierea Galileei. S-a rugat pe munte. S-a rugat într-un cimitir pentru cei îndurerăți și S-a rugat în Ghetsimani pentru propria Lui tărie. Dar nu a rămas acolo.

Grădina rugăciunii, holurile lucrărilor de slujire, sălile de clasă ale instruirii, toate au avut rolul lor în misiunea Sa, dar niciuna dintre ele nu a constituit scopul principal al lucrării Sale pe pământ. Niciunul dintre aceste lucruri nu s-a putut compara cu o chemare mai înaltă:

„Căci Fiul Omului a venit nu ca să fie slujit, ci ca să slujească și să-Și dea viața ca răscumpărare pentru mulți” (Marcu 10:45).

„Căci Fiul Omului a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut” (Luca 19:10).

Chemarea lui Cristos a fost Crucea lui Cristos. El a părăsit atelierul de tâmplărie din Nazaret cu un singur scop – șase ore, într-o zi de vineri, pe dealul Golgotei.

Dacă chemarea lui Cristos nu a însemnat altceva decât crucea, atunci care este chemarea urmașilor Săi? N-ar trebui oare ca scopul nostru zilnic să fie ca al lui Cristos – de a ne apropia de cruce?

Umblarea pe urmele pașilor Lui ne va duce în multe locuri. Unii dintre noi vor umbla printre bolnavi. Alții vor umbla printre cei nevoiași. Unii vor fi învățători, iar alții se vor închina și se vor ruga. Dar cărarea nu se oprește aici. Cărarea se oprește doar la piciorul crucii.

Mă rog ca aceste cuvinte ale cărții de față să te ajute în călătoria ta. Îți apreciez nespuse de mult pe prietenii mei de la W Publishing Group

pentru reeditarea acestei lucrări. Aceste capitole au un loc special în inima mea. Multe dintre ele reprezintă predici prezentate în timpul primului meu an de slujire la biserica pe care o păstoresc, din San Antonio, Texas. Acum, după 16 ani și mii de lecții învățate, mesajele acestea îmi trezesc amintiri plăcute.

Fie ca ele să stârnească în tine o dragoste profundă. Mă rog să pășești tot mai aproape de crucea lui Cristos până când tu, la fel ca Stăpânul tău, îți vei da ultima suflare pe dealul Golgotei.

Capitolul

1

ALERTE DE URAGANE

Weekendul de Ziua Muncii, anul 1979. În toată țara, oamenii se bucurau de ultimele zile de vară. Aveau loc reuniuni de familie, excursii cu cortul, picnicuri. Nu și în Miami.

În timp ce restul țării sărbătorea, Coasta de Aur a părții de sud a Floridei era în alertă. Uraganul David făcea ravagii în Caraibe, lăsând în urma lui insule inundate și oameni fără adăpost.

Locuitorilor din Florida nu trebuie să li se spună să se adăpostească atunci când un uragan vine înspre ei. Au baricadat ferestrele, au cumpărat conserve și și-au pregătit lanterne. Uraganul David era pe punctul de a lovi statul.

Pe râul Miami, un grup de bărbați necăsătoriți încercau să-și dea seama cum să-și apere mai bine casa plutitoare. Nu că asta ar fi fost cine știe ce vas. În cel mai bun caz, era vorba de o cabină rustică pe o barjă găurită. Dar era casa lor. Și dacă băieții nu făceau ceva, casa lor avea să ajungă pe fundul râului.

Niciunul dintre ei nu trăise vreodată pe o barcă, și cu atât mai puțin, nu fusese martor vreodată la un uragan. Orice marinar cu experiență s-ar fi distrat copios uitându-se la acești novici.

Totul era ca într-o reluare a filmului *Un echipaj trăsnit*. Tinerii au adus suficiente funii pentru a lega vasul *Queen Mary*. Ei au legat barca de copaci, de ancore, au legat-o de ea însăși. Când au terminat, micuța ambarcațiune arăta ca și cum ar fi fost prinsă într-o pânză de păianjen. Tipii fuseseră atât de ocupați cu legatul bărcii de orice, încât mă mir că nu s-au încurcat și ei în funii.

Cum de știu toată tărașenia asta? Ai ghicit. Casa plutitoare era a mea.

Nu mă întreba ce făceam cu o casă plutitoare. Bănuiesc că era vorba de o aventură, pe o parte, iar pe de altă parte, fusese un chilipir. Dar acel weekend de Ziua Muncii mi-a dat de lucru mai mult decât m-am așteptat. Dețineam barca de trei luni, iar acum trebuia să o sacrific din cauza unui uragan! Eram disperat. Legați-o de pământ! era singurul lucru la care mă gândeam.

Eram pe punctul de a ajunge la capătul puterilor, atât la propriu, cât și la figurat, atunci când a apărut Phil. Ei bine, Phil se pricepea la bărci. Și chiar arăta ca un marinar.

Omul se născuse bronzat și cu pantofi de marinar în picioare. Cunoștea limbajul marinarilor și știa cum să facă noduri. Cunoștea și uraganele. Umbla vorba pe râu că Phil supraviețuise odată unui uragan timp de trei zile într-o barcă de trei metri. Isprava asta făcuse din el o legendă vie.

Tipului i-a părut rău pentru noi, așa că ne-a dat un sfat demn de un marinar adevărat.

— Legați vasul de țărni și o să regretați. Copacii ăia vor fi măturați de uragan. Singura voastră speranță este să îl ancorați adânc în pământ, a spus el. Așezați patru ancore în patru locuri diferite, nu trageți prea mult de funii, și rugați-vă să fie totul bine.

Ancorează adânc în pământ. Bun sfat. I-am urmat indicațiile... ei bine, înainte să-ți spun dacă am trecut cu bine sau nu de uragan, hai să vorbim despre punctele de ancorare.

E posibil ca vreo persoană care citește aceste cuvinte să fie pe punctul de a fi prinsă într-o furtună. Cerul se întunecă, nivelul apei crește și vezi cum copacii încep să se îndoie din cauza vântului.

Ai făcut tot ce-ți stătea în putință, dar căsnicia ta tot se destramă. E doar o chestiune de timp.

Te-ai întins mai mult decât îți era plapuma. N-ar fi trebuit niciodată să fii de acord cu preluarea unei sarcini de lucru ca asta. N-ai cum să respecti termenul limită. Și atunci când vine termenul limită și nu ai cu ce să te prezinți...

Te-ai gândit cu groază la întâlnirea asta toată săptămâna. Șeful a concediat deja câțiva oameni. De ce altceva ar vrea directorul de personal să vorbească cu tine? Și ai și un nou-născut acasă.

Poate că vânturile au atins deja viteza maximă și tu te lupți să supraviețuiești.

„De ce fiul nostru?” sunt singurele cuvinte pe care le poți rosti. Înfirmarea s-a încheiat și toată lumea ți-a transmis politicos condoleanțe. Acum ai rămas doar tu cu amintirile și cu o întrebare dureroasă: „De ce eu?”

„Analizele sunt pozitive. Tumoarea este malignă.” Chiar atunci când ai crezut că ai trecut peste ce era mai rău. Vor urma mai multe operații.

„Au acceptat cealaltă ofertă.” Acea vânzare era ultima ta speranță. Să fii depășit la licitație înseamnă că s-ar putea să trebuiască să-ți închizi magazinul. Acel client ar fi fost suficient pentru a menține afacerea pe linia de plutire încă un semestru. Dar acum?

Sunt valuri care ne înăbușă bucuria. Vânturi puternice care ne smulg speranțele din rădăcini. O maree în creștere care se strecoară pe sub ușile vieții noastre și acoperă podelele inimilor noastre.

Am fost prins într-o furtună în timp ce terminam acest capitol. Alerta a venit printr-un telefon în timpul unei întâlniri. Meteorologul cu vești proaste era soția mea.

— Max, sora ta tocmai a dat telefon. Mama ta va avea mâine dimineață o operație cvadruplă de bypass la ora opt. Câteva apeluri rapide la companiile aeriene. Haine aruncate într-o geantă. O cursă contracronometru la aeroport pentru a prinde ultimul loc, la ultimul zbor.

N-am avut timp să-mi dezvolt o filosofie personală cu privire la durere și suferință. N-am avut timp să analizez misterul morții. N-am avut timp să așez ancore. Doar am avut timp să mă instalez bine și să mă încred în punctele de ancorare.

Puncte de ancorare. Niște stânci masive aruncate adânc într-o fundație solidă. Nu păreri ocazionale sau ipoteze negociabile, ci adevăruri de nezdruccinat care să mă țină pe linia de plutire. Cât de puternice sunt punctele tale de ancorare? Cât de stabilă este viața ta atunci când te confrunți cu una dintre aceste furtuni?

Deșertăciune. Ești pe cai mari și avansezi tot mai mult. Ar trebui să fii mulțumit. Ar trebuit să te simți bine. Faci ceea ce ți-ai propus să faci. Ai o casă. Ai o slujbă. Ai siguranță. Ai două mașini în garaj și un certificat de depozit în bancă. Din punct de vedere omenesc, ar trebui să fii mulțumit.

Atunci, de ce ești atât de nefericit? Oare din cauză că știi că norocul este schimbător? E din cauză că diplomele și promovarea ta nu-ți răspund la întrebările care te țin treaz noaptea? „La urma urmei, ce rost au toate astea?” „Cine va ști ce am făcut?” „Cui îi pasă de cine sunt eu?” „Care e scopul vieții?”

Eșec. Nu poți să te mai ascunzi. Ai dat-o în bară. Te-ai înșelat. Ai dezamăgit pe toată lumea. În loc să stai drept, ai căzut. În loc să faci un pas în față, ai făcut un pas înapoi. Însuși lucrul pe care ai jurat că nu-l vei face niciodată, exact asta ai făcut.

Ancorele tale se afundă în nisip, fără să găsească o stâncă masivă. Dacă nu găsești în curând un punct solid de ancorare, inima ta va fi zdrobită.

Finalitate. Scena se repetă de mii de ori în fiecare zi în America. Scaune pliante pe un gazon bine îngrijit. Oameni îmbrăcați frumos sub coroanele copacilor. Șervețele. Lacrimi. Cuvinte. Un sicriu din metal. Flori. Pământ. Un mormânt deschis.

Aici se termină povestea vieții fiecărui om.

Deși valul a izbit țărmul de nenumărate ori, nu te-ai gândit niciodată că te va lovi și pe tine, dar așa s-a întâmplat. Neinvitat și neașteptat, te-a lovit din plin, furându-ți tinerețea, partenerul de viață, prietenul. Iar acum ești ud leoarcă și tremuri, întrebându-te dacă nu cumva e rândul tău.

Deșertăciune,
eșec,
finalitate.

Nu trebuie să înfrunți acești monștri de unul singur. Ascultă sfatul lui Phil. E un sfat vrednic de un marinar, fie că ești pe apă, fie că ești pe uscat: Ancorează în locuri adânci.

Se îndreaptă vreo furtună înspre tine?

Cartea asta discută despre trei puncte de ancorare. Trei stânci care țin piept celor mai înalte valuri. Trei borduri pietrificate de care poți să te ancorezi. Fiecare punct de ancorare a fost împlântat cu putere în temelii cu două mii de ani în urmă de către un tâmplar care pretindea că este Cristosul. Totul s-a făcut în cursul unei singure zile. Unei singure zile de vineri. Și totul s-a întâmplat în timpul unui interval de șase ore, în acea zi de vineri.

Un observator obișnuit n-ar fi sesizat nimic special cu privire la aceste șase ore. În ochii unui observator obișnuit, aceasta era o zi normală de vineri. Șase ore de rutină. Șase ore în care îți făceai treburile obișnuite.

Șase ore. O singură zi de vineri.

Îndeajuns de mult timp pentru ca un păstor să-și cerceteze turmele, pentru ca o casnică să-și facă ordine și curat în casă, pentru ca un doctor să aducă pe lume un copil și să scadă febra unui muribund.

Șase ore. De la ora 9 dimineață până la ora 3 după-amiază.

Șase ore. O singură zi de vineri.

Șase ore pline de misterul vieții, așa cum sunt toate ceasurile.

Soarele strălucitor al amiezii aruncă o umbră obișnuită peste ținuturile rurale ale Iudeii. Este silueta întunecată a unui păstor care stă lângă turma sa de oi grase. Omul se uită cu atenție la cerul senin, căutând să vadă dacă apar nori. Nu este niciunul.

Apoi se uită la oile lui. Animalele pasc liniștite pe dealurile stâncoase. Pe alocuri, un paltin oferă umbră. Păstorul stă pe versantul

dealului și bagă un mănunchi de iarbă în gură. Apoi se uită dincolo de turma lui, la drumul din vale.

Pentru prima dată în ultimele zile, nu sunt prea mulți oameni. Timp de mai bine de o săptămână, grupuri întregi de pelerini au trecut prin valea asta, umplând ulițele cu animale și căruțe pline ochi. De pe locul unde era, omul îi observase zile întregi. Deși nu-i auzea, el știa că acei străini vorbeau o duzină de dialecte diferite. Și, deși nu stătea de vorbă cu ei, păstorul știa unde se duc și de ce.

Oamenii se duceau la Ierusalim. Și aveau de gând să jertfească animale în Templu.

Sărbătoarea i se pare ceva ironic. Străzi înțesate de oameni. Piețe pline cu behăitul oilor și vânzarea păsărilor.

Niște ritualuri ținute la nesfârșit.

Oamenilor le plac festivitățile. Se trezesc devreme și se culcă târziu. Spectacolul public grandios le dă un sentiment de împlinire ciudat.

Nu și lui.

Ce fel de Dumnezeu este împlânzit de moartea unui animal?

O, păstorul nu-și exprimă îndoielile în altă parte decât pe dealul acesta. Dar, în ziua asta, îndoielile pur și simplu îl asaltează.

Nu jertfirea animalelor îl tulbură, ci faptul că totul se desfășoară la nesfârșit. Câți ani i-a văzut pe oameni cum vin și pleacă? Câte caravane? Câte jertfe? Câte leșuri însângerate?

Amintirile îl năpădesc. Amintirile unei mâini necontrolate... unei dorințe necontrolate... unei neliniști necontrolate. Atât de multe greșeli. Atât de multe rateuri. Atât de multă vină. Dumnezeu pare să fie atât de departe. *Miel după miel, Paște după Paște. Și, cu toate astea, mă simt neschimbat.*

Omul își întoarce capul și se uită din nou la cer. Oare mai contează sângele unui nou miel?

Soția stă în casă. E vineri. Femeia e singură. Soțul ei, un preot, se află la Templu. E vremea prânzului, dar ei nu-i este foame. Mai mult de-atât, nici nu merită să gătească pentru o singură persoană. Așa că stă și se uită pe fereastră.